ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 21ης Μαΐου 1976 *

Στην υπόθεση 26/74,

Εταιρία Roquette Frères, ανώνυμη εταιρία γαλλικού δικαίου με έδρα το Lestrem (νομός του Pas-de-Calais), εκπροσωπούμενη από το Marcel Veroone, δικηγόρο Λίλλης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Jacques Loesch, 2, rue Goethe,

ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης διαδοχικά από το νομικό της σύμβουλο, Jacques H. J. Bourgeois, και για την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, από τους νομικούς της συμβούλους Michel Van Ackere και Richard Wainwright, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο, Mario Cervino, κτίριο CFL, place de la Gare,

εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, βάσει του άρθρου 215, δεύτερη παράγραφος της Συνθήκης ΕΟΚ, στον τομέα των νομισματικών εξισωτικών ποσών,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, H. Kutscher και A. O'Keeffe, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: A. Trabucchi
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία στις 26 Μαρτίου 1974, η ενάγουσα ζήτησε, δυνάμει των άρθρων 178 και 215, δεύτερη παράγραφος της Συνθήκης ΕΟΚ, αποκατάσταση από την Κοινότητα ζημίας την οποία υπέστη ως συνέπεια του κανονισμού της Επιτροπής 218/74, της 25ης Ιανουαρίου 1974 (JO L 24, σ. 1), περί καθορισμού των νομισματικών εξισωτικών ποσών κατά την εξαγωγή αμυλοειδών προϊόντων από τη Γαλλική Δημοκρατία ή, ανάλογα με την περίπτωση, κατά την εισαγωγή των ιδίων προϊόντων, κατά παράβαση των κριτηρίων που έχει ορίσει ο κανονισμός του Συμβουλίου 974/71, της 12ης Μαΐου 1971, περί ορισμένων μέτρων της συγκυριακής πολιτικής που πρέπει να ληφθούν στο γεωργικό τομέα σαν συνέπεια της προσωρινής διευρύνσεως των περιθωρίων διακυμάνσεως των νομισμάτων ορισμένων κρατών μελών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 192 επ.), όπως τροποποιήθηκε ιδίως από τον κανονισμό του Συμβουλίου 509/73 της 22ας Φεβρουαρίου 1973 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/009, σ. 48 επ.).

2 Στο αρχικό της δικόγραφο, η ενάγουσα ζήτησε την απόδοση των νομισματικών εξισωτικών ποσών που κατέβαλε κατά την περίοδο από 28ης Ιανουαρίου μέχρι της 21ης Οκτωβρίου 1974, τους τόκους επί των ιδίων ποσών, καθώς και αποζημίωση για τη διατάραξη που προξένησε στην εκμετάλλευσή της τόσο η επίδραση επί των διαθεσίμων κεφαλαίων της των γενομένων πληρωμών όσο και η ανισότητα των συνθηκών ανταγωνισμού την οποία υπέστη λόγω της οικονομικής επιπτώσεως του κανονισμού 218/74.

3 Παράλληλα με αυτή την αγωγή, η ενάγουσα είχε ασκήσει ενώπιον του tribunal d'instance της Lille αγωγή με την οποία ζητούσε την απόδοση των ενδίκων εξισωτικών ποσών και την καταβολή τόκων υπερημερίας με το νόμιμο επιτόκιο επί των ιδίων ποσών.

4 Στο πλαίσιο αυτής της δίκης, το tribunal υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης, προδικαστικά ερωτήματα ως το προς αν συμβιβάζεται προς τους κανονισμούς 974/71 και 509/73 του Συμβουλίου η εφαρμογή εξισωτικών ποσών κατά την εξαγωγή αμυλοειδών προϊόντων, που προβλέπει ο κανονισμός 218/74 της Επιτροπής.

5 Το Δικαστήριο, με την απόφαση που εξέδωσε στις 12 Νοεμβρίου 1974, σε απάντηση αυτών των ερωτημάτων (εταιρία Roquette κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, υπόθεση 34/74, Recueil 1974, σ. 1217), έκρινε ότι για την εξεταζόμενη περίοδο η επιβολή εξισωτικών ποσών, για τα εν λόγω προϊόντα, από τον κανονισμό 218/74 της Επιτροπής δεν συμβιβαζόταν με τις διατάξεις των βασικών κανονισμών του Συμβουλίου.

6 Κατόπιν αυτής της αποφάσεως, η ενάγουσα πέτυχε να υποχρεωθεί η Γαλλική Δημοκρατία να αποδώσει τα ένδικα εξισωτικά ποσά, δυνάμει αποφάσεως του tribunal d'instance της 22ας Απριλίου 1975.

7 Αντιθέτως, με την ίδια απόφαση, το tribunal d'instance έκρινε αβάσιμο το αίτημα της ενάγουσας το σχετικό με τους τόκους υπερημερίας με το νόμιμο επιτόκιο επί των αποδοθέντων ποσών.

8 Κατόπιν αυτής της αποφάσεως η ενάγουσα, αφού τροποποίησε τα αιτήματά της, δεν ζητεί πλέον από την Κοινότητα παρά:

α) την επιδίκαση τόκων, υπολογιζομένων με εύλογο επιτόκιο, επί των καταβληθέντων εξισωτικών ποσών και

β) «αποζημίωση αρχής» προς αποκατάσταση της ζημίας που της προκλήθηκε από την ανισότητα των συνθηκών ανταγωνισμού που υπέστη ως συνέπεια του ληφθέντος από την Επιτροπή μέτρου.

Επί του ζητήματος των τόκων

9 Όπως προκύπτει από τις σχετικές με τους ίδιους πόρους των Κοινοτήτων διατάξεις, ήτοι την απόφαση του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 1970 και τον κανονισμό του Συμβουλίου 2/71, της 2ας Ιανουαρίου 1971, περί εφαρμογής αυτής (JO 1970, L 94, σ. 97 και 1971, L 3, σ. 1), σε συνδυασμό με τον κανονισμό του Συμβουλίου 729/70 της 21ης Απριλίου 1970 περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 94 επ.), εναπόκειται στις εθνικές αρχές να

εξασφαλίσουν, για λογαριασμό της Κοινότητας και σύμφωνα με τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, την είσπραξη ορισμένου αριθμού φορολογικών επιβαρύνσεων, μεταξύ των οποίων τα νομισματικά εξισωτικά ποσά.

10 Κατά το άρθρο 6 της αποφάσεως της 21ης Απριλίου 1970, την οποία επανέλαβε το άρθρο 1 του κανονισμού 2/71, οι εν λόγω εισπράξεις πραγματοποιούνται από τα κράτη μέλη σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές τους διατάξεις.

11 Οι διαφορές που αφορούν την απόδοση ποσών εισπραχθέντων για λογαριασμό της Κοινότητας είναι της αρμοδιότητας των εσωτερικών δικαιοδοτικών οργάνων και πρέπει να επιλύονται από αυτά κατ' εφαρμογή του εθνικού τους δικαίου, στο μέτρο που το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει ρυθμίσει το θέμα. Ελλείψει κοινοτικών διατάξεων επ' αυτού του σημείου, εναπόκειται σήμερα στις εθνικές αρχές να ρυθμίζουν, σε περίπτωση αποδόσεως αχρεωστήτως εισπραχθεισών φορολογικών επιβαρύνσεων, όλα τα παρεπόμενα ζητήματα που έχουν σχέση με αυτή την απόδοση, όπως η ενδεχόμενη καταβολή τόκων.

12 Ακόμα και στην περίπτωση αγωγής συμβολικής αποζημιώσεως, ο ενάγων πρέπει να προσκομίσει την απόδειξη συγκεκριμένης ζημίας και αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ αυτής της ζημίας και των θεσπισθέντων από κοινοτικό θεσμικό όργανο μέτρων.

13 Το tribunal d'instance μόνο είχε, επομένως, αρμοδιότητα για να αποφασίσει περί της επιδικάσεως τόκων και διαθέτοντας αυτή την αρμοδιότητα επέλυσε το εν λόγω ζήτημα με την απόφασή του της 22ας Απριλίου 1975 κατά της οποίας, άλλωστε, δεν ασκήθηκε καμία έφεση.

14 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το αίτημα που αφορά την επιδίκαση τόκων επί των αχρεωστήτως εισπραχθέντων ποσών είναι απαράδεκτο.

Επί της αιτουμένης αποζημιώσεως λόγω του ότι θίγηκαν οι συνθήκες ανταγωνισμού

15 Όπως προκύπτει από το συμπληρωματικό υπόμνημα που κατατέθηκε κατόπιν της εκδοθείσας από το tribunal d'instance απόφασης, η απόδοση των αχρεωστήτως εισπραχθέντων εξισωτικών ποσών αντισταθμίζει, ικανοποιητικά για την ενάγουσα, το μειονέκτημά της σχετικά με τις δικές εξαγωγές.

16 Η ζημία την οποία η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη προκύπτει, κατά τις δηλώσεις της, από το γεγονός ότι οι αλλοδαποί ανταγωνιστές της επωφελήθηκαν,

χάρις στην καταβολή εξισωτικών ποσών κατά την εισαγωγή αμυλοειδών προϊόντων στη Γαλλία, συνθηκών διαθέσεως ευνοϊκότερων από αυτές της ενάγουσας και ότι, ως εκ τούτου, επήλθε στρέβλωση των συνθηκών του ανταγωνισμού σε βάρος της τελευταίας.

17 Προς στήριξη αυτού του ισχυρισμού της, η ενάγουσα προσκόμισε στατιστικά δεδομένα προοριζόμενα να αποδείξουν τη συνολική αύξηση, κατά την εξεταζόμενη περίοδο, εισαγωγών αμυλοειδών προϊόντων στη Γαλλική Δημοκρατία.

18 Ομολογώντας η ίδια τη δυσκολία αποδείξεως της ακριβούς επιπτώσεως αυτής της εξελίξεως επί των εμπορικών της συμφερόντων, η ενάγουσα περιορίστηκε στο να ζητήσει συμβολική αποζημίωση προς αποκατάσταση της ζημίας που με αυτόν τον τρόπο υπέστη.

19 Η Επιτροπή, από την πλευρά της, αμφισβήτησε την αποδεικτική ισχύ αυτών των στατιστικών, επισύροντας ιδίως την προσοχή επί του γεγονότος ότι, κατά την ίδια περίοδο, οι γαλλικές εξαγωγές προς τα άλλα κράτη μέλη είχαν επίσης αισθητά αυξηθεί και μάλιστα, για ορισμένα από τα εν λόγω προϊόντα, σε αναλογία πολύ μεγαλύτερη από τις εισαγωγές.

20 Αυτή η διαπίστωση αρκεί προς απόδειξη του ότι η επισημανθείσα από την ενάγουσα συμπτωματική κίνηση δεν οφειλόταν στη θέσπιση των αμφισβητούμενων νομισματικών εξισωτικών ποσών.

21 Κατά το άρθρο 215, δεύτερη παράγραφος, η Κοινότητα υποχρεούται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών, να αποκαθιστά «τη ζημία που προξενούν όργανά της».

22 Και αν ακόμα υποτεθεί ότι η έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού της Επιτροπής 218/74, σε σχέση με τους βασικούς κανονισμούς του Συμβουλίου, που διαπιστώθηκε από την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1974, είναι ικανή να δημιουργήσει την ευθύνη της Κοινότητας, παραμένει το ότι η ενάγουσα δεν απέδειξε ότι η ζημία την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη είναι πραγματική.

23 Κληθείσα ρητώς από το Δικαστήριο να συμπληρώσει σχετικά με αυτό το θέμα το φάκελό της, η ενάγουσα περιορίστηκε στο να προσκομίσει συνολικές στατιστικές, των οποίων η ερμηνεία παραμένει αβέβαιη, χωρίς να προσκομίσει την απόδειξη συγκεκριμένης ζημίας, την οποία ειδικά υπέστη ως προς την ανάπτυ-

ξη των εργασιών της, ούτε αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ αυτής της ζημίας και των θεσπισθέντων από την Κοινότητα μέτρων.

24 Το ότι περιόρισε την αξίωσή της σε συμβολική αποζημίωση δεν απαλλάσσει την ενάγουσα από την υποχρέωση να προσκομίσει πειστικές αποδείξεις της ζημίας που υπέστη.

25 Συνεπώς, αυτό το αίτημα της αγωγής πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 21 Μαΐου 1976.

Lecourt Kutscher O'Keeffe Donner

Mertens de Wilmars Pescatore Mackenzie Stuart

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Μαΐου 1976.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt